

Arrest

nr. 320 246 van 20 januari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DELVAUX
Stationsstraat 10 A
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, als wetelijk vertegenwoordiger van X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 februari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2006.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 16 augustus 2021. Op diezelfde dag dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 22 december 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 26 januari 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij het arrest van de Raad van 4 augustus 2023 met nummer 292 594 wordt de beslissing van de commissaris-generaal vernietigd.

Op 30 november 2023 wordt de verzoekende partij voor een tweede keer gehoord door de commissaris-generaal.

Op 25 januari 2024 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtun origine te zijn. Je bent geboren op (...) augustus 2006 in het dorp Yassin van het district Khewa of Kun Kunar gelegen in de provincie Nangarhar, waar je je hele leven verbleef tot aan jouw vertrek naar Europa.

Jouw vader begon een zevental jaar geleden te werken als chauffeur voor een bouwbedrijf in jouw regio. De taliban wilden dat hij hiermee zou stoppen en stuurden hem twee dreigbrieven om dat duidelijk te maken. Jouw vader besliste echter om niet toe te geven en bleef zijn job uitoefenen. Op een dag keerde jouw vader niet meer terug van zijn werk waarop jouw familie naar de dorpsoudste ging om verhaal te halen. Jullie toonden de dreigbrieven van de taliban en de dorpsoudsten kwamen tot de conclusie dat jouw vader was meegenomen door de taliban. Jullie hoorden hierna helemaal niets meer van de taliban. Toen jij ouder werd besloot jouw moeder om jou het dorp uit te sturen omdat ze vreesde dat de taliban jou ook zouden aanpakken.

Op 16 augustus 2021 kwam je België binnen, waar je dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Bij terugkeer vrees je de taliban.

Op 26 januari 2023 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Jij ging in beroep tegen die beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) die de beslissing van het CGVS op 2 maart 2023 vernietigde omdat er meer onderzoek diende te gebeuren naar jouw (toegeschreven) verwestersing.

Ter ondersteuning van jouw verzoek leg je volgende documenten voor: werkcontracten van jouw vader, dreigbrieven van de taliban, een brief van de ouders van jouw dorp, een getuigenis van het bedrijf van jouw vader, een getuigenis van jouw moeder, foto's van jouw familie, een CLB-attest en Belgische schooldocumenten.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg jij een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, zoals aangegeven in de attesten die jij neerlegde, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Daarnaast gaf jouw voogd aan dat je mentaal beperkt bent, het belang van het interview niet hebt begrepen en concentratieproblemen hebt op school. Zij stelt ook niet te weten of je alle vragen wel begrepen hebt (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 22.12.2022 (verder CGVS 1), p. 33 en 34). In dat opzicht leg jij een CLB-attest voor waarin melding wordt gemaakt van een vermoeden van beperkte cognitieve vaardigheden in jouw hoofde (zie groene map, stuk 4). Het attest vermeldt expliciet dat het géén algemene intelligentietest betreft en slechts een beperkt aantal subtesten werden uitgevoerd die een beperkt aantal cognitieve vaardigheden meten. Ook vermeldt het attest specifiek dat er aan de hand van de gebruikte methode geen uitspraak kan gedaan worden over het algemene IQ van kinderen met een migratieachtergrond. Bijgevolg is de bewijswaarde van het CLB-attest bijzonder relatief en beperkt. Er dient nog toegevoegd dat het attest reeds dateert van 09.11.2022 en er meer dan een jaar later geen verdere stappen zijn ondernomen om jouw cognitieve vaardigheden te laten onderzoeken en er geen recentere attesten meer werden voorgelegd.

Uit de notities van de persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat je betekenisvolle antwoorden hebt gegeven op de gestelde vragen. Jouw advocaat sloot zich na het eerste onderhoud aan bij bovenstaande maar vermeldde expliciet dat jouw persoonlijk onderhoud correct verlopen is (CGVS 1, p. 34). Ook werden voldoende pauzes ingelast en werd jou aan het begin van beide gehoren duidelijk gemaakt dat jij steeds het recht had om een extra pauze in te lassen indien jij daar nood aan had (CGVS 1, p. 2, 18, 26, 31 en 35 en zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 30.11.2023 (verder CGVS 2), p. 1, 11 en 16). Jij maakte daar geen gebruik van. Tot slot verklaarde je tijdens jouw twee persoonlijke onderhouds zelf dat je de tolk begrepen hebt, je alles verteld hebt en je niets meer wenste te vragen of toe te voegen (CGVS 1, p. 33 en CGVS 2, p. 15).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan uw verplichtingen. Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. In casu maak je niet aannemelijk dat jij persoonlijke problemen hebt met de taliban en niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan.

Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat je niet aannemelijk maakt dat jouw vader is meegenomen door de taliban. Zo is het helemaal niet duidelijk waarom de taliban wilden dat jouw vader zijn werk zou stoppen. Gevraagd waarom de taliban wilden dat hij stopte met zijn werk, antwoord je vaagweg dat ze zeiden dat hij moest stoppen (CGVS 1, p. 21). Gevraagd waarom, antwoord je opnieuw vaagweg dat je vader voor dat bedrijf werkte (ibid.). Gevraagd wat daar verkeerdt mee was, antwoord je dat ze mensen van dat bedrijf haten (ibid.). Gevraagd waarom, antwoord je het niet te weten (ibid.). Gevraagd of je nog meer informatie hebt over de situatie tussen de taliban en jouw vader, antwoord je van niet (ibid.). Opgemerkt dat het niet duidelijk is waarom je papa moest stoppen met zijn werk en gevraagd of je daar wat meer uitleg over kan geven, antwoord je vaagweg dat ze meer wisten over jouw vaders werk (ibid.). Gevraagd of je bedoelt dat de taliban meer wisten over jouw vaders werk, antwoord je affirmatief (ibid.). Gevraagd wat je daarmee bedoelt, antwoord je naast de kwestie dat ze jouw vader zeven jaar geleden hebben meegenomen en je niet weet of hij nog leeft of niet (CGVS 1, p. 22). Opgemerkt dat dat duidelijk is, maar het niet duidelijk is waarom ze hem ontvoerd hebben, antwoord je dat je vader voor dat bedrijf werkte, ze dat bedrijf haten en je vader niet stopte met zijn werk (ibid.). Nogmaals gevraagd waarom de taliban wilden dat jouw papa stopte met dat werk, antwoord je dat de taliban in de brief zeiden dat dat werk niet goed was (ibid.). Gevraagd waarom dat werk niet goed was, antwoord je naast de kwestie dat ze vijanden van je papa zijn geworden (ibid.). Gevraagd waarom de taliban het werk van jouw papa niet goed vonden, antwoord je het niet te weten (ibid.). Verder is het niet duidelijk waarom jouw papa na bedreigingen van de taliban zijn job toch bleef uitvoeren en helemaal geen actie ondernam om zich te beschermen. Gevraagd hoe jouw papa reageerde op de eerste dreigbrief van de Taliban, antwoord je dat hij niets heeft gedaan of gezegd en nog steeds naar zijn werk ging (CGVS 1, p. 23). Gevraagd waarom, antwoord je dat hij nog moest werken (ibid.). Gevraagd waarom hij de taliban niet gehoorzaamde, antwoord je naast de kwestie dat hij nog moest werken en niet luisterde (ibid.). Gevraagd waarom niet, antwoord je het niet te weten (ibid.). Gevraagd waarom jouw papa het risico nam om toch verder te werken terwijl hij bedreigd was door de taliban, antwoord je dat het zijn plicht was en zowel de taliban als jouw vader voet bij stuk hielden (ibid.). Opgemerkt dat jouw papa wist dat de taliban wilden dat hij stopte met zijn werk en dat ze hem bedreigden, en gevraagd waarom jouw papa niet gestopt is met zijn werk, antwoord je dat dat het enige werk was van jouw vader (CGVS 1, p. 24). Opgemerkt dat jullie ook landbouwvelden hadden, antwoord je affirmatief (ibid.). Gevraagd of jouw vader geen ander beroep kon uitoefenen, antwoord je dat het zijn eigen beslissing was (ibid.). Gevraagd waarom hij die beslissing nam om zichzelf in gevaar te brengen door daar toch te blijven werken, antwoord je naast de kwestie dat hij voet bij stuk hield en nooit zou stoppen met zijn werk (ibid.). Gevraagd of jouw vader bepaalde maatregelen nam om zichzelf te beschermen, antwoord je naast de kwestie dat het de plicht was van je vader en hij verder wilde doen met zijn werk (ibid.). Opgemerkt dat jouw papa werd bedreigd door de taliban maar besloot om zijn job verder te zetten en gevraagd of jouw vader bepaalde voorzorgsmaatregelen nam om zichzelf te beschermen tegen de taliban, antwoord je van niet en dat hij gewoon verder ging met zijn werk zoals vroeger (ibid.). Gevraagd wat de reactie van jouw papa was na de tweede dreigbrief van de taliban, antwoord je dat hij opnieuw verder bleef werken en voet bij stuk hield (ibid.). Opgemerkt dat de taliban letterlijk dreigden om hem mee te nemen en gevraagd waarom jouw papa dan toch in dat bedrijf bleef werken, antwoord je dat je vader zijn mening niet wilde veranderen (CGVS 1, p. 25). Opgemerkt dat hij zichzelf in gevaar bracht en gevraagd waarom hij dat zou doen, antwoord je dat het zijn keuze was (ibid.). Opgemerkt dat het toch niet verstandig is om de taliban tegen te spreken, antwoord je instemmend (ibid.). Gevraagd waarom je vader dat dan deed, antwoord je dat je vader een beslissing nam en verder ging (ibid.).

Het is vreemd te noemen dat jouw vader na herhaaldelijke bedreigingen van de taliban zijn job zou blijven uitoefenen zonder maatregelen te nemen om zich te beschermen. Dergelijke passieve houding valt moeilijk te rijmen met de precaire situatie waarin jouw vader zich bevond. Je slaagt er niet in om aannemelijk te maken waarom jouw vader zo passief en onverschillig zou reageren op bedreigingen van de taliban.

Ook heb je zeer weinig informatie over de ontvoering van jouw papa. Gevraagd wie van de taliban jouw vader heeft meegenomen, antwoord je dat je vader op weg was naar zijn werk en vermist is geraakt (CGVS 1, p. 22). Gevraagd hoe jij dat te weten bent gekomen, antwoord je dat hij niet naar huis is teruggekeerd en jullie daarna naar het dorpshoofd zijn gegaan die zei dat jouw vader ontvoerd was door de taliban (ibid.). Gevraagd hoe het dorpshoofd dat wist, antwoord je dat het dorpshoofd de dreigbrieven heeft gelezen en zo concludeerde dat de taliban jouw vader hadden meegenomen (ibid.). Gevraagd of het dorpshoofd zeker wist dat de taliban jouw papa ontvoerd hadden, antwoord je dat hij de brieven heeft gelezen en zei dat de taliban jouw vader mogelijks hebben meegenomen (ibid.). Opgemerkt dat het dorpshoofd dus niet zeker was, antwoord je dat hij wel zeker was, aangezien hij de brieven had gelezen en behalve de taliban niemand zo'n zaken zou doen (ibid.). Gevraagd of iemand heeft gezien dat de taliban jouw papa hebben meegenomen,

antwoord je van niet (CGVS 1, p. 23). Gevraagd of de taliban tegen jullie hebben gezegd dat ze jouw papa hebben meegenomen, antwoord je van niet (ibid.).

Bovenstaande toont aan dat je de ontvoering van jouw vader door de taliban niet aannemelijk maakt.

Ten slotte blijf je ook tijdens het vrij relaas zeer beknopt en vaag, hoewel benadrukt wordt dat er veel informatie en details worden verwacht over de redenen waarom je Afghanistan hebt verlaten (CGVS 1, p. 31), en is het helemaal niet duidelijk wat jij zelf precies vreest bij een terugkeer naar Afghanistan. Gevraagd of jouw familie sinds de verdwijning van jouw vader nog contact heeft gehad met de taliban, antwoord je dat jouw familie en jij geen contact hebben gehad met de Taliban maar het dorpshoofd en andere dorpelingen zeiden dat de taliban mogelijks jouw vader ontvoerd hebben (CGVS 1, p. 32). Gevraagd wat jij nu persoonlijk vreest bij terugkeer naar Afghanistan, antwoord je dat het mogelijk is dat ze je gaan vermoorden bij terugkeer, aangezien ze jullie vijanden geworden zijn (ibid.). Gevraagd waarom de taliban jou zouden vermoorden, verwijst je naar dezelfde problemen als degene waarvoor je gevlucht bent (ibid.). Gevraagd waarom de taliban jou iets zouden aandoen aangezien jij niets hebt misdaan en ze jou nog nooit hebben bedreigd of aangesproken, antwoord je dat ze jullie nog meer problemen wilden bezorgen en de brief van het dorpshoofd gelezen moet worden (ibid.). Gevraagd wat in die brief staat, antwoord je dat er bevestigd wordt dat ze je vader ontvoerd hebben (ibid.). Opgemerkt dat als de taliban jou problemen zouden willen bezorgen, ze jou toch rechtstreeks zouden aanspreken en contacteren, antwoord je dat je daarom altijd thuis bleef en je mama besloot om je weg te sturen (CGVS 1, p. 33). Nogmaals opgemerkt dat als de taliban jou problemen zouden willen bezorgen, ze jou toch rechtstreeks zouden aanspreken en contacteren, antwoord je vaagweg dat de taliban op het einde nog slechter zijn geworden dan ervoor (ibid.). Opgemerkt dat als de taliban jou persoonlijk problemen zouden willen bezorgen, ze toch naar jouw huis zouden zijn gegaan en contact zouden hebben opgenomen met jou en jouw familie, antwoord je dat je ze de kans niet hebt gegeven (ibid.). Gevraagd of jouw familie in Yassin nog contact heeft gehad met de taliban sinds jouw vlucht uit Afghanistan, antwoord je van niet (ibid.).

Bovenstaande toont aan dat je geen persoonlijke problemen met de taliban aannemelijk maakt.

De door jou neergelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande beslissing. De dreigbrieven aan sich zijn onvoldoende om aan te tonen dat jouw familie problemen had met de taliban. Documenten kunnen jouw verklaringen pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie.

Het werkcontract van jouw vader, de getuigenis van het bedrijf van jouw vader en de brief van de dorpsoudsten die je neerlegt kunnen de geloofwaardigheid van jouw verklaringen niet herstellen aangezien dergelijke documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van jouw beweringen te herstellen. Dienaangaande moet worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het ondersteunen van jouw asielaanvraag.

De getuigenis van jouw moeder heeft omwille van het subjectieve karakter ervan slechts een zeer beperkte bewijswaarde en kan niets wijzigen aan bovenstaande beslissing.

Uit de foto's en video's van jouw familie die jij voorlegde en ook toonde tijdens jouw tweede persoonlijk onderhoud (CGVS 2, p. 3) blijkt geen persoonlijke vrees bij terugkeer. Aan privéfoto's en -video's kan immers geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Het CLB-attest werd hierboven reeds besproken en toont geen persoonlijke vrees bij terugkeer aan.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance:

Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;

(iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheids situatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal

veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Jij bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Jij laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk

voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsverovering daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van

mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022.pdf, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Jij toonde evenmin aan dat jij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA

Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten.

Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatrieerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders

systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot 14 jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Wat jouw scholing in Afghanistan betreft dient opgemerkt dat jij hierover vage, vreemde en inconsistente verklaringen aflegt. Zo verklaarde je tijdens het interview voor niet-begeleide minderjarigen d.d. 16.08.2021 (verder NBMV) dat jij twee jaar naar school bent geweest (NBMV, p. 4), terwijl jij op de DVZ verklaarde slechts vier dagen school te hebben gelopen en eigenlijk analfabeet te zijn (verklaring DVZ, punt 11). Hierover bevraagd op het CGVS, antwoord je dat jij van jouw drie tot jouw vijf jaar naar school ging, jij slechts enkele dagen effectief naar school ging tijdens die periode en jij moest stoppen van jouw moeder

nadat jouw vader ontvoerd was en zij vreesde dat jij ook ontvoerd ging worden (CGVS 1, p. 12 en 13). Het feit dat jij het stopzetten van jouw eigen scholing in Afghanistan rechtstreeks koppelt aan de ontvoering van jouw vader die jij zoals hierboven reeds beargumenteerd niet geloofwaardig hebt kunnen maken doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen over jouw schoolcarrière. Tijdens jouw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde je dan weer dat jij schoolliep van jouw zes jaar tot jouw acht jaar (CGVS 2, p. 4). Voorgaande doet vermoeden dat jij de Belgische asielinstanties geen zicht wenst te bieden op jouw werkelijke scholing in Afghanistan. Voorts hielp jij jouw moeder thuis, zorgde jij voor de dieren en hielp jij ook jouw maternale oom op de landbouvvelden (CGVS 1, p. 15, 16, 17 en 20 en CGVS 2, p. 3, 5 en 6). Van de oogst maakten jullie bloem en brood dat jullie zelf consumeerden en verkochten indien er overschot was (ibid.). In jouw vrije tijd speelde jij cricket met [T.] en [F.] – de zonen van [Tu.] – en met jouw broers (CGVS 1, p. 18 en CGVS 2, p. 8 en 9).

Bijgevolg dient besloten te worden dat jij door jouw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij jouw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat jij, na een verblijf van iets meer dan twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Tijdens jouw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde je dat jouw moeder en twee broers en zus na een ruzie met jouw oom het huis moesten verlaten en nu in een tent wonen (CGVS 2, p. 7). Dit is echter een blote bewering die jij op geen enkele manier staft. Zo is het zeer opmerkelijk dat jij zelfs niet eens weet waarover jouw oom en moeder ruzie hebben gemaakt (ibid.). Wat de foto's van jouw gezin betreft dient nogmaals opgemerkt te worden dat hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend en hieruit niet kan afgeleid worden dat zij effectief op zichzelf zijn aangewezen en in een tent wonen. Hierboven werd reeds aangetoond dat jij de ontvoering van jouw vader niet aannemelijk maakt, hetgeen doet vermoeden dat jij de Belgische asielautoriteiten geen zicht wenst te bieden op jouw volledig, huidig netwerk in jouw regio van herkomst. Ook maak jij niet aannemelijk geen contact meer te hebben met jouw familie of andere personen in Afghanistan. Je verklaart dat je twee weken geleden het laatst contact had, maar jij toen jouw gsm bent vergeten op de trein (CGVS 2, p. 7). Je verklaart hun nummers niet uit je hoofd te kennen. Je had die wel opgeschreven op een papertje, maar ook dat ben je kwijtgeraakt (ibid.). Gevraagd wat je tijdens die twee weken al ondernomen hebt om terug contact op te nemen met jouw familie, antwoord je kortweg dat je het papertje hebt gezocht maar niet gevonden (ibid.). Gevraagd hoe je in de toekomst terug contact zal opnemen met jouw familie, antwoord je dat je het niet weet, je het wel zal zien en je hoopt het papertje terug te vinden (ibid.). Gevraagd wat je van plan bent te doen indien je het papertje niet meer terugvindt, antwoord je het niet te weten (ibid.). Jouw passieve en gelaten houding om het contact met jouw familie te herstellen is vreemd te noemen. Je slaagt er niet in aan te tonen wat jij zelf nog zal ondernemen om opnieuw in contact te treden met jouw familie. Je verklaart ook met niemand anders in Afghanistan nog contact te hebben (CGVS 2, p. 8). Nochtans heb jij zowel Facebook, TikTok als WhatsApp (CGVS 2, p. 8 en CGVS 1, p. 6 en 7), kon jouw broer jou twee weken geleden – voor jij jouw gsm kwijtspeelde – nog video's en foto's doorsturen via WhatsApp (CGVS 2, p. 8 en 14) en vertelde jij tijdens het eerste onderhoud dat jij ook in contact stond met de kruidenier van het dorp (CGVS 1, p. 28 en 29).

Door al het voorgaande kan niet worden aangenomen dat jij geen netwerk meer hebt in jouw regio van herkomst, waarmee jij nog in contact staat, dat jou kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij jij zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Wat jouw verblijf in België betreft dient verder nog opgemerkt te worden dat jij aangeeft wel Nederlands te begrijpen, maar jij het nog niet kan spreken (CGVS 2, p. 2 en 10). Jouw voogd geeft echter aan dat jij ook met het begrijpen nog moeite hebt (ibid.). Voorts geef jij aan dat jij naar school gaat en jouw klasgenoten Belgen zijn (CGVS 2, p. 9 en 10). Als hierop wordt doorgevraagd blijkt dat jij slechts één Belgische klasgenoot kan noemen – nl. [D.] – en de andere door jou opgesomde klasgenoten andere nationaliteiten hebben. Zo komt [A.] uit Marokko en heeft ook [S.] een andere nationaliteit waar jij even niet kan opkomen (CGVS 2, p. 10). Verder geef je aan dat jouw twee beste vrienden op school [B.] en [N.] zijn, twee Afghanen (CGVS 2, p. 10 en 11). Gevraagd met welke Belgen jij dan contact hebt op jouw school, verwijst je opnieuw naar [S.] van wie jij eerder al verklaarde dat ze een andere, onbepaalde nationaliteit had (CGVS 2, p. 11). Gepolst naar andere Belgen, antwoord je enkel de contactgegevens van [S.] te hebben, maar er wel andere Belgen zijn wiens gegevens je niet hebt (ibid.). Uit de door jou voorgelegde Belgische schooldocumenten blijkt dat jij BuSo-onderwijs volgt, jij over het algemeen een goede houding hebt, maar jij niet vaak aanwezig bent (zie groene map, stuk 8). Zelf geef je ook aan dat jij soms triestig bent, jij dan niet naar school gaat en jij dan naar Aalst gaat om een ziektebriefje te halen bij de dokter (CGVS 2, p. 11). In jouw vrije tijd spreek jij uitsluitend af met jouw Afghaanse vrienden [B.], [N.] en [A.] (ibid.). Verder geef jij aan na school naar jouw opvang te gaan waar jij kookt, eet en op jouw gsm scrollt waarna jij gaat slapen (CGVS 2, p. 12). Voorts geef je aan vorige zomer peren te hebben geplukt in Sint-Niklaas, maar verder nog niet gewerkt te hebben in België (ibid.). Je bent nog gelovig, maar geeft aan de laatste maanden niet meer te hebben gebeden omdat je daar geen zin in had (ibid.). Ten slotte dient aangestipt dat jij jouw opvangcentrum in Aalst verplicht diende te verlaten nadat jij je agressief had opgesteld tegenover jouw begeleider omdat die volgens jou te weinig aandacht had voor jouw problemen (CGVS 2, p. 15). Op heden verblijf jij in de noodopvang in Nazareth.

Verder verklaarde jij niet meer te kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat jij jou niet meer zou kunnen aanpassen (CGVS 2, p. 9). Gevraagd wat je daarmee bedoelt, antwoord je dat jij in Afghanistan geen westerse kledij zou kunnen dragen, jij jouw kapsel niet zou kunnen kiezen, jouw baard niet zou kunnen stijlen en je niet zou kunnen feesten en dansen met meisjes (CGVS 2, p. 12). Gevraagd of jij in Afghanistan zou kunnen leven mocht jij die zaken weglaten uit jouw leven, antwoord je dat je daar zou kunnen leven mocht er vrijheid zijn en mocht jij er geen problemen gekend hebben (ibid.). Opgemerkt dat je het daarnet had over feesten en dansen met meisjes en gevraagd of jij dat hier in België doet, antwoord je dat jij met vrienden naar discotheken in Gent gaat (ibid.). Je kent echter geen namen van die discotheken (CGVS 2, p. 13) en eerder gevraagd wat jij deed tijdens jouw vrije tijd in België, verwees jij enkel naar daguitstappen met jouw Afghaanse vrienden in Gent, Antwerpen en Sint-Niklaas (CGVS 2, p. 11). Gevraagd of jij door jouw verblijf in België problemen zou kunnen krijgen bij terugkeer naar Afghanistan, antwoord je instemmend (CGVS 2, p. 13). Gevraagd hoe jij concreet problemen zou krijgen in Afghanistan door jouw verblijf in België, antwoord je dat je hier jouw eigen keuzes kan maken en als jij bijvoorbeeld geen zin hebt om te bidden, jij dat niet hoeft te doen (ibid.). Gevraagd of je daardoor dan problemen zou krijgen in Afghanistan, antwoord je zeer algemeen dat 'ze' ook gaan denken dat jij veranderd bent door jouw verblijf hier (ibid.). Gevraagd op welke manier jij veranderd bent, verwijst je opnieuw naar jouw kledij en stel je zeer algemeen alles graag te doen wat Belgen graag doen (ibid.). Gevraagd of jij in Afghanistan niet opnieuw de traditionele Afghaanse kledij kan dragen, antwoord je kortweg dat dat onmogelijk is (ibid.). Gevraagd waarom, antwoord je 'deze' kledij gewend te zijn en de Afghaanse kledij niet meer leuk te vinden (ibid.). Gepolst naar gewijzigde meningen of ideeën van jou door jouw verblijf in België ten opzichte van jouw verblijf in Afghanistan, begrijp je de vraag niet goed en stel je enkel jouw land niet meer te missen (ibid.). Er dient echter opgemerkt dat uit het voorgaande enkel een voorkeur blijkt voor een westerse levensstijl zonder dat jouw gedachtengoed fundamenteel veranderd is. Er kan dan ook aangevoerd worden dat aanpassingen aan de in Afghanistan geldende normen en waarden op vlak van dergelijke gedragingen geen vervolging of ernstige schade inhouden.

Er dient uit jouw verklaringen en uit het geheel aan de gegevens in jouw dossier geconcludeerd dat jij er niet in geslaagd bent aan te tonen dat je dermate verwesterd zou zijn dat jij je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat jij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Het is evenmin duidelijk welke Belgische normen en waarden jij omarmd zou hebben en waar en wanneer dat zou gebeurd zijn. Zo heb je zowel op school als in jouw vrije tijd bijna uitsluitend contact met Afghanen, heb jij geen hobby's buiten jouw school, ben je bovendien vaak afwezig op school, ben jij nog gelovig en stelde jij jou in die mate agressief op tegenover jouw begeleider dat jij jouw oorspronkelijk opvangcentrum diende te verlaten. Dat jij hier vorige zomer peren hebt geplukt als studentenjob en jij bepaalde Belgische klas- en schoolgenoten hebt – waarmee jij amper contact onderhoudt en waarvan jij slechts één naam kan opnoemen – is onvoldoende om jouw verwestering aan te tonen.

Daar waar kan worden aangenomen dat jij tijdens jouw verblijf in België kennis hebt gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toon jij evenwel nergens concreet aan dat jij deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd hebt, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van jouw identiteit en morele integriteit en dat van jou niet meer zou kunnen worden verwacht dat jij er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toon jij in concreto aan dat jij gedurende jouw verblijf in België kenmerken of gedragingen hebt ontwikkeld die jij moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor jij bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat jij niet aannemelijk heeft gemaakt dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat jij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat jij niet aannemelijk hebt gemaakt dat jij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat jij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A, alinea 2 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, *BS* 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen), de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 49 en 49/2 en volgenden, de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. De verzoekende partij brengt naar voor dat ze zich in België bevindt en niet kan terugkeren naar Afghanistan gezien ze daar vervolging riskeert louter en alleen omwille van het feit dat ze in het buitenland, in België, bij ongelovigen bescherming heeft gezocht. Ze vreest als een ongelovige, een afvallige te worden vervolgd door de taliban. Ze vreest arrestatie, vervolging, foltering en een onmenselijke en vernederende behandeling. Ze geeft aan dat ze verwesterd is en dat ze in Afghanistan niet de vrijheid zou hebben om te leven zoals ze wil. Ze heeft de Belgische waarden en normen omarmd. Ze gaat hier naar school. Ze heeft vrienden en vriendinnen in België. Ze ziet niet in hoe ze zich nog zou kunnen aanpassen aan de manier van leven zoals voorgeschreven in Afghanistan. De taliban hebben de regels inzake kledij, haartooi, omgang met vrouwen en alcohol en dergelijke meer nog verstrengd. Ze is in België verwesterd, dit is deels een normaal proces. Ze maakt hier haar puberteit door wat bepalende jaren zijn in haar ontwikkeling. Deze ontwikkeling vindt plaats in een Westerse context en niet in een Afghaanse. Ze brengt naar voor dat ze haar integratie en onvermogen om zich te kunnen aanpassen in Afghanistan in geval van terugkeer duidelijk heeft gemaakt tijdens haar gehoor op 30 november 2023. De commissaris-generaal kwam volgens haar echter tot de tegenstrijdige conclusie dat ze er niet in geslaagd is om aan te tonen dat ze dermate verwesterd is dat ze zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken. Ze brengt thans twee bijkomende stukken bij namelijk een verslag van het CLB en een begeleidingsattest, dewelke getuigen van haar zwakke cognitieve vaardigheden, haar traag alfabetiseringsproces, de achterstand inzake schoolse kennis en vaardigheden voor taal, rekenen en het trage werktempo. De verzoekende partij voert aan dat ze een minderjarige is met beperkingen. Deze beperkingen werkten ook door tijdens het gehoor bij de commissaris-generaal en zijn van die aard een herintegratie in Afghanistan onmogelijk te maken.

2.3. Ze vreest in het geval van terugkeer gedood te worden door de taliban, minstens gearresteerd of vervolgd nu ze het land is ontvlucht nadat haar vader door de taliban was ontvoerd. De verzoekende partij blijft bij haar verhaal dat ze werd en wordt gezocht door de taliban. Na de verdwijning van haar vader is ze Afghanistan ontvlucht. Haar vader werkte als chauffeur voor een bouwbedrijf. De taliban eisten dat haar vader met dit beroep zou stoppen. Haar vader heeft dit bevel genegeerd en werd door de taliban opgepakt en is sindsdien vermist. Ze vreest dat ze bij een terugkeer naar Afghanistan onder de bijzonder negatieve aandacht van de taliban zou kunnen komen.

2.4. De verzoekende partij stelt vervolgens dat ze nood heeft aan internationale bescherming wegens de socio-economische, humanitaire en veiligheidssituatie in Afghanistan.

2.5. De verzoekende partij vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen dan wel de bestreden beslissing te vernietigen en terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.6. Aan het verzoekschrift van de verzoekende partij worden volgende stukken toegevoegd:

- een verslag van het CLB;
- een begeleidingsattest van Minor-Ndako.

3. De nota met opmerkingen

De Raad ontvangt vanwege de commissaris-generaal een nota met opmerkingen van 22 maart 2024 overeenkomstig artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin hij het gelijk van zijn beslissing herhaalt en repliceert op het verzoekschrift.

4. De aanvullende nota

4.1. Op 7 januari 2025 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 4 november 2022;

- EUAA, “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA, “Afghanistan – Country Focus” van december 2023;
- EUAA, “Country Guidance Afghanistan” van mei 2024;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO, “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban” van 14 december 2023;
- EUAA, “COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 2 februari 2024;
- EUAA, “Afghanistan Country Focus” van november 2024.

4.2. Tijdens de zitting van 9 januari 2025 legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer waarmee hij de volgende stukken ter kennis wil brengen:

- begeleidingsattest van Minor Ndako;
- verklaring thuisbegeleider Fiola vzw;
- verklaring BUSA Parkaan;
- verklaring Dienst Sociaal Beleid – maatwerk;
- psychodiagnostisch verslag – dienst diagnostiek PC;
- Fiola – inschatting van de emotionele ontwikkeling;
- verslag CLB;
- begeleidingsattest Minor Ndako;
- verklaring zaakvoerder restaurant (...);
- arbeidsovereenkomst R(...) vzw – maatwerkbedrijf;
- arrest met nummer 307 743 van 12 juli 2024 van de Raad;
- arrest met nummer 316 363 van 13 november 2024 van de Raad;
- arrest 302 225 van 26 februari 2024 van de Raad.

De verzoekende partij vraagt deze stukken mee te onderzoeken en er rekening mee te willen houden bij de beoordeling van haar beroep. De verzoekende partij stelt verder dat ze als minderjarige België is binnengekomen en op 16 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Ze is in België naar school gegaan, heeft een job in een beschutte werkplaats en spreekt ondertussen Nederlands. Door een deel van haar vormende jaren door te brengen in België kan ze niet meer zonder risico terugkeren naar haar land van herkomst zijnde Afghanistan. Ze geeft aan dat ze verwesterd is en in Afghanistan niet de vrijheid zou hebben om te leven zoals ze wil. Ze heeft de Belgische waarden en normen omarmd. Ze ging naar school en werkt in België. De verzoekende partij stelt dat ze minderjarig is en beperkingen heeft. Deze beperkingen werken ook door tijdens haar gehoor bij de commissaris-generaal en zijn van die aard een herintegratie in Afghanistan onmogelijk te maken. Ze vreest bij een terugkeer naar Afghanistan problemen omwille van haar mentale kwetsbaarheid en haar beperkingen. Ze is psychologisch kwetsbaar en het is dus niet duidelijk hoe men hier in Afghanistan op zou reageren. Door haar kwetsbare persoonlijkheid dreigt ze in conflict te komen met de taliban en dorpsgenoten en door hen vervolgd te worden. In de bestreden beslissing wordt onvoldoende rekening gehouden met haar kwetsbaarheid en de mogelijke impact hiervan op haar nood aan internationale bescherming in het licht van de machtsovername door de taliban.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend

op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij wijst er in het verzoekschrift en de aanvullende nota op dat zij niet kan terugkeren naar Afghanistan wegens haar verblijf in het Westen en een hieruit voortvloeiende vrees om ingeval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd te worden beschouwd.

6.2. De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 27). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de ‘civic space’ wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de ‘legitieme heersers’ verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land onttrokken in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema’s.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 94, 101; EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 136). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassas maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa’s dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa’s die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige ‘erg moderne’ en andere ‘conservatieve’ madrassa’s (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen,

de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “Afghanistan security situation”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten.

Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV personeel ertoe gehouden is inbreuken door ‘mentaal gehandicapte personen’ en kinderen te beëindigen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden - al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd - en moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hijab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 24; EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 24).

De *de facto*-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto*-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto*-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van

Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023; EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, November 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de *de facto*-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96) en van een video die in juni 2024 circuleerde van een jongen met sporen van seksueel misbruik en die volgens Afghaanse media door een lokale veiligheidscommandant was gestraft omdat hij telefoneerde met een meisje (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 39). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*” waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto* Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies.

Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 47).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gedaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 20 en november 2024, p. 25). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto* regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, “Afghanistan – Country Focus”, november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben *de facto* immigratie ambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met *de facto* autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 55). Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 53-55; “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”, p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “Afghanistan: targeting of individuals”, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gepondeerde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*", mei 2024, p. 57-61).

6.3. De verzoekende partij legt ter staving van haar verzoek om internationale bescherming documenten neer waaruit blijkt dat ze over een kwetsbaar profiel beschikt. Uit het psychodiagnostisch verslag blijkt dat ze over licht verstandelijk beperkte intellectuele capaciteiten beschikt. Haar adaptieve vaardigheden kunnen eveneens als zeer laag worden ingeschat. Omwille van haar verstandelijke beperking en zeer lage adaptieve vaardigheden heeft de verzoekende partij volgens dit verslag veel nood aan externe ondersteuning in het dagelijkse leven op het vlak van sociaal, emotioneel en cognitief praktisch functioneren. Het is noodzakelijk om haar voldoende ondersteuning en nabijheid te geven om haar draagkracht niet te overschrijden.

De verzoekende partij voegt ook een document toe waarin een totaalbeeld wordt geschetst van haar emotionele toestand. In dit totaalbeeld kan onder andere worden gelezen dat de verzoekende partij enkel eenvoudige en herhalende gesprekken kan voeren. Ze kan haar emoties niet controleren maar zal deze overnemen van de anderen. Ze kan zelf geen actie ondernemen om met gevoelens van stress om te gaan. Bij momenten van hoge stress kan de verzoekende partij zich *automutilleren*.

Uit deze documenten blijkt dus dat de verzoekende partij over een kwetsbaar profiel beschikt. Ze heeft beperkte verstandelijke vermogens, een beperkte emotionele ontwikkeling en ze rekent sterk op de hulp van anderen om zelfstandig te functioneren. Haar raadsman brengt tijdens de terechtzitting naar voor dat ze slechts in staat is om korte zinnen te maken en feitelijke antwoorden geeft op feitelijke vragen. Dit betoog vindt ook steun in de documenten die worden toegevoegd aan het rechtsplegingsdossier. Uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en terechtzitting, alsook uit de documenten die ze bijbrengt, blijkt dat ze tijdens haar verblijf en activiteiten in België in contact is gekomen met normen en waarden die - in feite - de uitdrukking zijn van fundamentele rechten en vrijheden die door internationale en Europese mensenrechtenverdragen worden erkend en beschermd.

6.4. De verzoekende partij is geboren in het jaar 2006. Uit haar verklaringen blijkt dat ze in februari van 2020 Afghanistan heeft verlaten. Ze kwam aan in België op 16 augustus 2021. De verzoekende partij heeft Afghanistan verlaten toen zij de veertienjarige leeftijd nog niet had bereikt en verblijft sinds haar vijftiende in België. De verzoekende partij heeft dus bijna vijf jaar geleden Afghanistan verlaten en verblijft ongeveer drieënhalf jaar in België.

Hoewel de verzoekende partij voor haar vertrek uit Afghanistan op veertienjarige leeftijd al enigszins gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen, heeft zij een belangrijk deel van haar jonge jaren, die essentieel zijn voor haar sociale ontwikkeling, het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van bepaalde waarden en normen, buiten Afghanistan en in Europa doorgebracht. Te dezen wordt een norm aanzien als het geheel van concrete gedragsregels en voorschriften die de vertaling zijn van de onderliggende waarden van een groep of samenleving. Deze normen zijn vastgelegd in rechtsregels maar het kunnen ook ongeschreven regels zijn. Normen bepalen mede het sociaal handelen omdat mensen - veelal onbewust - hun gedrag aanpassen aan de normen van de situatie. Sociale normen zijn de (vaak ongeschreven) regels en verwachtingen die in een bepaalde context gelden. Sociale normen kunnen soms willekeurig lijken omdat ze doorheen de tijd veranderen en er zich ook (lokale) geografische verschillen voordoen, maar ze regelen en maken het sociale leven mogelijk. Normen variëren tussen en binnen samenlevingen onderling. Deviant gedrag, het niet voldoen aan bepaalde normen, heeft een invloed op de sociale status en acceptatie binnen de samenleving en kan tot uitsluiting leiden.

Er moet in dit opzicht tevens worden opgemerkt dat de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin zij is opgegroeid maar door de taliban, de huidige *de facto*-overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk werden verstrengd.

Uit de verschillende getuigenissen en documenten die de verzoekende partij neerlegt blijkt dat ze veerkracht toont, meisjes en vrouwen respecteert en communiceert op een respectvolle manier. In het begeleidingsattest wordt gesteld dat ze zich de Westerse waarden en normen heeft eigen gemaakt en dat ze, omwille van haar zeer beperkte cognitieve vermogens, niet in staat wordt geacht om zich aan te passen aan de in Afghanistan geldende gedragsregels. Dit begeleidingsattest werd opgesteld door een onafhankelijke derde na observatie van de verzoekende partij en in nauw contact met haar sinds 27 juni 2023. In een schoolattest kan worden gelezen dat ze leergierig is, nieuwe vaardigheden wil leren en actief aan de slag gaat met opmerkingen van de leerkrachten. Ze krijgt bijkomende logopedische ondersteuning om Nederlands te leren. Er wordt ook vermeld dat ze intensieve ondersteuning nodig heeft om binnen de maatschappij zelfstandig te kunnen functioneren. De verzoekende partij wordt ook verder blootgesteld aan de Belgische en Europese waarden en normen door haar tewerkstelling. Zo heeft ze haar stage bij een maatwerkbedrijf kunnen omzetten in een vaste tewerkstelling. Daarnaast is ze ook actief als afwasser in een restaurant. Uit een brief van de zaakvoester van dit restaurant blijkt dat ze snel een plek heeft gevonden binnen het team, ze betrouwbaar en een harde werker is en respect heeft voor haar collega's. Ze is daarnaast ook beleefd in de omgang.

Dat de verzoekende partij zich heeft opengesteld voor de Westerse waarden en normen en van dichtbij met deze heeft kennism gemaakt, kan ook worden afgeleid uit haar verklaringen die ze aflegt tijdens haar tweede persoonlijke onderhoud bij de commissaris-generaal en tijdens de terechtzitting. De verzoekende partij stelt dat ze haar niet meer zou kunnen aanpassen in Afghanistan (NPO, 30 november 2023, p.9). Ze voert verder aan dat zij niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat ze daar geen Westerse kledij kan dragen, haar kapsel en baard niet zou kunnen kiezen en niet zou kunnen feesten en dansen met vrienden en vriendinnen (NPO, 30 november 2023, p.12). Ze verklaart ook naar discotheken te zijn gegaan met vrienden en daguitstappen te hebben gedaan naar Gent, Antwerpen en Sint-Niklaas (NPO, p.11 en 13). Op de terechtzitting verklaart ze dat ze wil werken en haar verder wil inzetten om de taal te leren. Ze woont op heden alleen en soms spreekt ze af met vrienden. In het administratief dossier kan een document worden teruggevonden waaruit blijkt dat de verzoekende partij inderdaad alleen woont onder begeleiding. Deze begeleiding wordt verzorgd door de vzw Minor Ndako.

Zo uit haar scholing en vrijetijdsbesteding in België als dusdanig niet kan worden besloten dat zij daadwerkelijk verwesterd is, blijkt hieruit wel dat de verzoekende partij zich openstelt voor en actief participeert in de Belgische samenleving en daarbij onmiskenbaar sinds haar binnenkomst als niet-begeleide minderjarige wordt ondergedompeld in een maatschappij die is gebaseerd op opvattingen, waarden en normen die de uitdrukking vormen van grondrechten die zijn verankerd in het EVRM en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, zoals gelijke behandeling van mannen en vrouwen, het recht op vrije meningsuiting en godsdienstvrijheid, die haaks staan op het gedachtegoed van de taliban. Dit vindt plaats tijdens haar ontwikkeling als minderjarige en jonge adolescent, een cruciale levensfase gedurende dewelke jongeren vatbaar zijn voor externe invloeden en die essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen. Er kan daarbij, gelet op haar jonge leeftijd bij aankomst en haar traject in België, waaruit haar actieve participatie in de samenleving blijkt, redelijkerwijze worden aangenomen dat dit een impact heeft op haar ontwikkeling als minderjarige en jongvolwassene en de wijze waarop zij zich gedraagt, wat in belangrijke mate het risico verhoogt dat zij in geval van terugkeer naar haar regio van herkomst zal opvallen in de lokale gemeenschap en bij de lokale talibanleiders en zal worden gepercipieerd als aangetast door de westerse waarden en normen. Wegens haar jonge leeftijd en individuele profiel is het bovendien niet onredelijk in hoofde van de verzoekende partij een gebrek aan zelfinzicht en risico-inschatting aan te nemen. Tevens is het niet onwaarschijnlijk dat de verzoekende partij grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, te meer deze niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin zij een deel van haar jeugd heeft doorgebracht, doch aanzienlijk werden verstrengd door de taliban, de huidige *de facto*-overheid, over het ganse Afghaanse grondgebied.

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van de verzoekende partij een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie. Gelet op het geheel van elementen die betrekking hebben op haar specifieke en individuele omstandigheden, maakt de verzoekende partij aannemelijk dat zij in het geval van terugkeer naar haar regio van herkomst in de negatieve aandacht van talibanleden en -aanhangers riskeert te komen en er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij als verwesterd zal gepercipieerd worden.

In het bijzonder dragen de volgende factoren, eigen aan de verzoekende partij, daartoe bij: (i) het feit dat de verzoekende partij reeds op dertienjarige leeftijd haar regio van herkomst in Afghanistan verlaten heeft en naar Europa is gekomen, (ii) het gegeven dat zij sinds haar vijftien jaar in België verblijft, er als niet-begeleide minderjarige is aangekomen en hier dus een deel van haar jonge leven heeft doorgebracht, (iii) zij actief deelneemt aan de Belgische samenleving via onderwijs, het leren van één van de landstalen en haar tewerkstelling, (iv) haar verregaande kwetsbaarheid door haar verstandelijke beperking, (vi) de intensieve wijze waarop zij begeleid wordt in haar leren, zelfstandig wonen en maatwerkbedrijf en (vii) het risico dat zij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar haar lokale gemeenschap aangezien zij als jonge adolescent lang genoeg uit het land is geweest om minstens als 'verwesterd beschouwd te worden' en er ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen.

Haar jonge leeftijd en kwetsbaar profiel maken dat de verzoekende partij beïnvloedbaar is en dat zij zich, gelet op haar traject in België tot nu toe en de blootstelling aan de Belgische samenleving via onder meer haar opleiding, vriendschappen en haar verblijf, (onbewust) 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt. Er kan worden aangenomen dat zij deze, gelet op haar jonge leeftijd, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat zij deze moet verbergen wanneer zij bij terugkeer naar haar regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit brengt het risico met zich mee dat zij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar haar lokale gemeenschap. Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde beschikbare landeninformatie die reeds hoger werd besproken.

Bij de beoordeling van de vrees van de verzoekende partij moet rekening worden gehouden met de huidige context van de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd alsook de informatie dat personen die worden beschouwd als 'verwesterd' het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging waarbij de perceptie leeft dat Afghaanse terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen, zoals blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met het profiel van de verzoekende partij die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegedichte verwestering. Echter, de bijgebrachte landeninformatie wijst op "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling en afranseling van personen die ervan worden beticht zich niet te hebben gehouden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot haar concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat zij bij een terugkeer naar haar regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan en er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij als verwesterd zal gepercipieerd worden.

Rekening houdend met het geheel van wat voorafgaat en gelet op het profiel van de verzoekende partij, de verschillende stukken die werden voorgelegd en de voorhanden zijnde landeninformatie, is de Raad van oordeel dat in hoofde van de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging in geval van terugkeer naar haar land van herkomst in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Er kan *in casu* een verband worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven godsdienstige of politieke overtuiging. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens "*enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land*" (HvJ 21 september 2023, C-151/22, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR), punten 36-37 en 46, 49).

Tevens is er voor de verzoekende partij in haar land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden aangezien *in casu* de taliban de actor van vervolging zijn en het hele Afghaanse grondgebied in handen hebben.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier wordt de conclusie in de EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van mei 2024 (p. 123) bijgetreden, dat de *de facto*-talibanautoriteiten niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van

mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat zijn om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden. Gezien de taliban geen actoren van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van mei 2024 concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 126).

6.5. In hoofde van de verzoekende partij kan in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging omwille van een (toegedichte) politieke of godsdienstige overtuiging worden aangenomen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor haar in haar land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is. In acht genomen wat voorafgaat, wordt de verzoekende partij als vluchteling erkend in de zin van voormeld wetsartikel.

7. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend vijftientwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS